

Це ми

Поліна Богаєвська

Ми діти в зіпсованих вінстоном кедах квіткових.
Як кара небесна дорослість стискає плечі.
До біса, не хочу стирчати весь день удома,
Спливати потоками крові і прати до півночі речі.

Не хочу занурити пасма в облуду і кривду,
Не хочу лукавих обіймів, сторонніх рук.
Бажаю лише в зоопарку пестити левів,
Вважати, що тато назавжди мій ліпший друг.

Ти вітаєш усіх, хто не любий, лагідним поглядом.
Ти звикаєш до сивості неба і спирту у подиху ввечері.
Лиш незвично прийняти усі ці дитячі спогади
І дозволити болеві хусткою вкutatи плечі.

06.09.22